

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - "Ἔτος ΙΣΤ' Ἀριθμ. φύλλου 702	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λουκ. 14,16-24) 12 Δεκεμβρίου 1999	Συντάκτης † Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος
---	--	---------------------------------------

Ὁ ἐκκλησιασμός

Ἐπιτομή

«Ἐρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστὶ πάντα»

(Λουκ. 14,17)

ΣΗΜΕΡΑ ἀκούεται μιὰ φωνή, ποὺ δὲν ἔρχεται ἀπὸ τῆ γῆ ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μιὰ φωνή, ποὺ εἶνε γεμάτη στοργή καὶ ἀγάπη καὶ μᾶς καλεῖ ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Ποιός ἄραγε θὰ ἔχη αὐτιά ν' ἀκούσῃ τῆ φωνῆ αὐτή; Κολλᾶς τὸ αὐτάκι σου γιὰ ν' ἀκούσῃς τὸ ραδιόφωνο, ἀλλ' ἐδῶ ἀκούγεται μιὰ φωνή ποὺ εἶνε σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες. Ποιός, λέω, ἔχει αὐτιά γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ;

Ἀκούεται φωνὴ ἀπὸ τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τί λέει τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα; Ἐχει ἀπλᾶ λόγια. Εἶνε μιὰ παραβολή. Καὶ τί λέει;

Κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος εἶχε καὶ καρδιὰ μὲ εὐγενεῖς διαθέσεις, καρδιὰ γεμάτη ἀγάπη. Ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ ἓνα τραπέζι καὶ νὰ φιλέψῃ τοὺς ἄνθρώπους. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ προετοιμάστηκε. Ἐσφαξε ἄρνια, φώναξε μαγείρους, ἀγόρασε κρασιά, ἔκανε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ στρώσῃ ἓνα τραπέζι πολυτελέστατο. Ὄταν πιά ἦρθε ἡ ὥρα καὶ ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ πᾶνε δεξιὰ κι ἀριστερά, νὰ φωνάξουν τοὺς προσκεκλημένους. Καὶ τοὺς εἶπαν Ἐλάτε, ὅλα εἶνε ἔτοιμα.

Θὰ περίμενε κανεὶς ὅλοι νὰ πᾶνε νὰ μὴ λείψῃ κανένας. Καὶ ὅμως δὲν πῆγε οὔτε ἓνας. Παράξενο πρᾶγμα, νὰ γίνεται τραπέζι καὶ νὰ μὴν πάῃ οὔτε ἓνας. Ἐφεραν διάφορες δικαιολογίες. Καὶ οἱ τρεῖς εἶπαν, ὅτι δὲν εὐκαιροῦν. Ὁ ἓνας δὲν εὐκαιροῦσε νὰ πάῃ, γιατί ἀγόρασε χωράφι καὶ ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὸ δῇ. Ὁ δεύτερος εἶπε, ὅτι ἀγόρασε πέντε βόδια καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ δοκιμάσῃ, γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶνε καματερά. Καὶ ὁ τρίτος, ὁ πιο ἀδιάντροπος, εἶπε, ὅτι παντρεύτηκε, ὅτι ἔχει γυναῖκα, καὶ δὲν ἀδειάζει γιὰ τέτοια πράγματα. Ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀρνήθηκαν νὰ πᾶνε στὸ τιμητικὸ γεῦμα.

Τὸ ἔμαθε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος καὶ λυπήθηκε κατάκαρδᾶ. Διατάζει τότε, νὰ πᾶνε στὰ σοκάκια καὶ στίς φτωχοσυνοικίες, καὶ ὅπου βροῦνε φτωχοὺς, σακάτηδες, τυφλοὺς, ἄνθρώπους ἐγκαταλελειμμένους, ὄρφανὰ καὶ χῆρες, νὰ τοὺς φωνάξουν στὸ τραπέζι.

Τοὺς φώναξαν καὶ πῆγαν. Τοὺς εἶπαν Ἐλάτε, ἀδέλφια νοικοκύρης τοῦ τόπου σᾶς καλεῖ στὸ τραπέζι. Κ' ἐκεῖνοι, καθὼς ἦταν πεινασμένοι, τρέξανε ὅλοι. Καὶ γέμισε ἡ μεγάλη αἶθουσα τῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τέτοιους ἄνθρώπους, ποὺ ὁ κόσμος τοὺς περιφρονεῖ. Ἡ χαρὰ τοῦ συμποσιάρχου ἦτανε μεγάλη.

Ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε μιὰ παραβολή. Καὶ στὴν παραβολή ἄλλα λέει ὁ Κύριος καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ἄς ἐξηγήσουμε μὲ ἀπλᾶ λόγια τὴν παραβολή.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἔκανε τὸ τραπέζι, ποιός εἶνε; Εἶνε ὁ Κύριός μας, εἶνε ὁ Θεός μας. Naί, ὁ Θεὸς στρώνει τραπέζι. Εἶνε πλούσιος ὅσο δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε γεμάτος ἀγάπη, συμπάθεια καὶ στοργή γιὰ τὸν κόσμο. Στρώνει τραπέζι ὁ Θεός.

Τὸ μεσημέρι, ποὺ θὰ καθήσετε νὰ φάτε, πέστε ἓνα Εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ γιὰ τὸ τραπέζι. Τὸ νεράκι ποὺ θὰ πιῆς, τὸ ψωμάκι ποὺ θὰ φᾶς, τὸ φρούτο, τὸ γάλα, τὸ κρέας, τὸ βούτυρο, τὸ κρασί, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε δικά σου. Ἐσύ δὲν μπορεῖς νὰ κἀνης οὔτε μιὰ σταγόνα νερό, οὔτε ἓνα προβατάκι, οὔτε ἓνα βόδι, οὔτε ἓνα τσαμπὶ σταφύλι. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ καλὸς Θεός. Σοῦ τὰ ἔδωσε, καὶ κάθεσαι καὶ τρῶς. Κ' ἐνῶ ἔχεις τὴ μπουκιά στὸ στόμα, ἀντὶ νὰ πῆς «Δόξα σοι, ὁ Θεός», δὲν τὸ λές. Ποιός κάνει πιά προσευχή:...

Τὸ ἓνα τραπέζι εἶνε αὐτό. Ἄλλ' ὑπάρχει κ' ἓνα ἄλλο τραπέζι ἀπείρωσ ἀνώτερο. Ποιό εἶνε αὐτό; Ῥίξτε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ ἱερὸ βῆμα. Τραπέζι στρωμένο εἶνε ἐκεῖ. Τὸ στρώνει ὁ Χριστός. Ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα εἶνε ἓνα ποτήρι, τὸ ἅγιο ποτήριον, καὶ ἓνας δίσκος, τὸ ἅγιο δισκάριον. Μέχρι νὰ φθάσῃ ἡ θεία λειτουργία στὸ σημεῖο ποὺ γονατίζουμε ὅλοι, ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα ὑπάρχει κρασί καὶ ψωμί. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ παπᾶς γονατίζει καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεό· καὶ τὸ κρασί γίνεται αἷμα Χριστοῦ, καὶ τὸ ψωμί γίνεται σῶμα Χριστοῦ. Τὸ πιστεύουμε ἀκραδάντως αὐτό.

Τὸ ἓνα τραπέζι, ποὺ μᾶς στρώνει ὁ Θεός, εἶνε στὸ σπίτι μας, τὸ καθημερινὸ φαγητό. Τὸ ἄλλο εἶνε στὴν ἐκκλησία τὴν Κυριακή, ἡ θεία κοινωνία. Καὶ ἡ καμπάνα, ποὺ χτυπᾷ, μᾶς φωνάζει. Ἡ καμπάνα εἶνε τὸ προσκλητήριο τῶν ἀγγέλων. Μᾶς φωνάζει καὶ λέει: Ἐλάτε στὴν ἐκκλησία, ἐλάτε στὸ μυστικὸ δεῖπνο, γιὰ νὰ γευθῆτε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τί κάνουν; Πρῶτα, στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ποὺ δὲν χτυποῦσαν καμπάνες, οἱ Χριστιανοὶ εἶχαν αὐτιά καὶ ἄκουγαν τὴν κάμπανα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ πήγαιναν ἔξω, μέσα στὰ φαράγγια καὶ στὶς σπηλιές, καὶ λάτρευαν καὶ προσκυνοῦσαν ἐκεῖ τὸ Θεό. Τώρα κτίσαμε ὁμορφες ἐκκλησιές, ἔχουμε καμπάνες καὶ πολυελέους, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε πολλούς, καὶ μάλιστα νέους, ἀνθρώπους στὴν ἐκκλησία. Πρὶν, χωρὶς καμπάνες, πηγαίνανε στὴν ἐκκλησία. Τώρα; Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ τὰ ἀνδρόγυνα εἶνε ξαπλωμένα στὰ κρεβάτια. Κ' ἔπειτα ἀποροῦμε, πῶς βγαίνουν τὰ παιδιὰ κουτσά, στραβά κι ἀνάπηρα, ἐγκληματικά. Χτυπᾷ ἡ καμπάνα· ξύπνα, ὀρθίος νὰ ἴσαι, νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία.

Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ τότε πάει ὁ ἄλλος γιὰ νὰ ξαπλώσῃ· γιατί ὅλη τὴ νύχτα ἦταν στὸ κέντρο ἢ στὴν ταβέρνα καὶ ξενυχτοῦσε. Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ παίρνει ὁ ἄλλος τὸ ντουφέκι του γιὰ νὰ πᾶη νὰ κυνηγήσῃ. Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ κάθεται στὸ καφενεῖο καὶ παίζει τὰ χαρτιά. Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, καὶ ὁ γεωργὸς πάει στὸ χωράφι του· κ' ἔπειτα θέλει νὰ ἔχη προκοπή, καὶ παραπονιέται γιατί ἔκλεισε ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν θὰ ὑπάρχει νερό! Χτυπᾷ ἡ καμπάνα καὶ ὁ ἄλλος τρέχει δεξιὰ κι ἀριστερά.

Χριστιανοί μου! Χτυπᾷ ἡ καμπάνα; Φτερά στὰ πόδια! Ἐλάτε στὴν ἐκκλησία.

Δὲν μᾶς ζητᾷ πολλὰ πράγματα ὁ Θεός. Δὲν μᾶς λέει νὰ σηκώσουμε στὶς πλάτες μας ἓνα

βουνό. Μᾶς δίνει ἓνα χαλικάκι. Εὐκόλα πράγματα εἶνε αὐτὰ ποὺ μᾶς ζητάει.

Ἐνα μικρὸ χαλικάκι εἶνε ὁ ἐκκλησιασμός. 168 ὥρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα. Καὶ ἀπὸ τίς 168 μᾶς ζητάει ὁ Θεός μιὰ ὥρα, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία. Μιὰ ὥρα κρατάει ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*». Κ' ἐσὺ οὔτε μιὰ ὥρα δὲν ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ λατρεύσῃς τὸ Θεό; Μᾶς καλεῖ ὁ Θεός στὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Ἡ βέβαια ἂν γίνεται κανένας γάμος καὶ παίζουν βιολιά, τότε ὅλοι μαζεύονται. Ἡ βέβαια ἂν δοῦν καμμιά ἀρκούδα νὰ χορεύῃ καὶ κανένα γύφτο νὰ παίξῃ τὸ ντέφι, δὲν μένει κανένας ποὺ νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ βέβαια ἂν ἔρθῃ κανένα ἔργο ποὺ παρουσιάζει τὰ αἰσχρά, τὰ γκαγκστερικά, τὰ ἀπάισια καὶ ἀκατονόμαστα, βεβαίως θὰ τρέξουν ὅλοι νὰ τὸ δοῦν. Ἄν τίποτε κτηνάρια φέρουν γυναῖκες διεφθαρμένες, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, τότε θὰ μαζευτῇ ὅλη ἡ νεολαία. Ὅταν ὁμως χτυπᾷ ἡ καμπάνα, κανεῖς!... Αὐτὸ εἶνε μικρὴ ἁμαρτία;

Ἀγαπητά μου ἀδελφία!

Ὁ Θεός εἶνε γεμάτος στοργὴ καὶ ἀγάπη. Ἡ ἐκκλησία εἶνε τὸ σπίτι του. Ἐδῶ εἶνε τὸ τραπέζι του, τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του. Μᾶς καλεῖ. Καὶ οἱ πόρτες τῆς ἐκκλησίας εἶνε ἀνοιχτές. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γεννηθῆς μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξεψυχήσῃς εἶνε ἀνοιχτές καὶ σὲ περιμένουν.

Ἀνοιχτὴ εἶνε ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας, καὶ σὲ περιμένει. Θὰ κλείσῃ ὁμως μιὰ μέρα! Καὶ ἅμα κλείσῃ, θὰ πᾶμε ἀπ' ἔξω καὶ θὰ χτυπᾶμε καὶ θὰ λέμε· Χριστέ, Παναγιά, ἅγιοι, ἀνοίξτε!... Ἀλλὰ δὲν θ' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα. Καὶ θ' ἀκούσουμε τότε κάτι λόγια ποὺ προτιμότερο νὰ μὴ ζούσαμε στὸν κόσμῳ, λόγια - ἀστροπελέκια. Ποιά λόγια θὰ πῇ ὁ Χριστός; «*Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ*», ἄντε στὸ «*καλό*»; «*πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ*» (Ματθ. 25,41).

Ἀδελφοί μου! Ἔως ὅτου βλέπουμε τὸ φῶς, ἔως ὅτου βρισκόμαστε στὴν ματαία αὐτὴ ζωὴ, ἄς ἀνοίξουμε τ' αὐτιά μας, ἄς ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας. Ἄς ἐκκλησιαζώμεθα, ἄς λέμε πάντοτε τὸ «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*», καὶ ἄς κοινωνοῦμε τὰ ἄχραντα μυστήρια, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος